

השובר את הפועלים פרק שביעי

בבא מציעא

פרד

עין משפט
נר מצוה

ר א"ת פ"ח מלכות
כ"ט ס"ג כ"ה
כ"ה ו"ה כ"ל :

כי האי מעשה ליה. מינהו המך לתפוס גנבים ולסגוס: לגבי
הדי. פנים אל פנים: בקרא דתורי. למד בקר: בימינו. בין
שניה מתחת כריס מנוח שכריסן גדול: מתרומתו. שרית
ככרית: אינם שלם. שאינם יכולין להקק לשותיכם: שלכן גדול
משלט. כריסם של כשותיט גדול תורה אור

משלט: כי כריס גבורתו. חבר
תשמיט. לשון חסד שלכן גדול תורה
של אשה מרובה משל אש: כ"ט.
שתאוסה מרובה ואינם מקקין להן
ובבעלת לחמרים: אהבה דוחקת
את הכשר. ומנוח שתאוסה מרובה
על תאוסה בשך שטיט מתקן: כי
דקרי והרפנאי. סלים ששוען

בהרפנאי: אישתיירי. טררתי:
שופרי. ויארורי תוארו וקרון [ערך]
פמו: מבי סלקן. כשילול מביט

האומן שהוא להוב מנחלה להב
האש: כי סלקן. בעלתו מן האש:
פרלוי. גרעינין: וגהדר ליה כלילא.

יוצבננה שפה לפיו סביב על ורד
הרום: ויהרורי. דנפק מיניה על פני
האך: מעין. ולא הכל: הדרת פנים.

זקן: עולי עין. עולין למנהל מן העין
והיא מלמטה שהיא אינה יכולה
לשטט בהן: חזיה ריש לקיש. שהיה

לסגוס: שור. קפן: אמר ליה. ר'
יוחנן: חילך לאורייתא. כמה סומך
יפה לסבול עול תורה: שופך.

יופיין: לגשי. רלוי לגסי: ולא מי.
לקפן ככרסאוסה ומשקבל עליו של
תורה תשש כמו: הסיף והסכין.

משנה היא במס' [פ"ה מ"ה]:
הפיגון. אשפי: ומגל די ומגל
קיר. פלילא בלג"ו: משירפס.

דקי"ו בלג"ו: ליססאה בליסוייתה
ידע. לפי שהיית לסגוס אתה בקי
בזמן כלי חומטת ליססיות: ר' קרו

לי. רכן של לסגוס ורלש לכן הייתי:
לחאי אחתיה. הרבי יוחנן אשפו
דריש לקיש: וקא בכיל קמייה. דר'

יוחנן להחפלל על בעלה: עזבה
יוחנן אתהי ואלמנטוך עלי
תבטחו. פסוק הוא ברמיה: מלמטר.

מתרס על שהמיתו שלא היה מולא
תלמד ותיק כמותו: דשף דעתיה.
בעקרה ממוט דעפו ונסתה:

ואפי'
דגים שבים מים מכסים אותם ואין העין שולפת בהן אף זרעו של יוסף אין
העין שולפת בהן [יומא חד] והוה קא סוד ר' יוחנן בירדנא חזיה ריש לקיש
ושזור לירדנא אבתריה אמר ליה חילך לאורייתא אמר ליה שופך לגשי א"ר א'

הדת בך ירבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למיהוד לאתויי מאניה ולאמצי הדר אקרייה ואתניה
ושויה גברא רבא יומא חד הוה מפלגי בי מדדשא "הסיף והסכין והפיגון והרוח ומגל יד ומגל קצר מאימתי
מקבלין שומאה משעת גמר מלאכתן ומאימתי גמר מלאכתן רבי יוחנן אמר משיצדפם בכבשן ריש לקיש אמר
משיצדצחן במים א"ל לסטאה בלספוחתיה ידע אמר ליה ומאי אהנת לי התם רבי קרו לי הכא רבי קרו לי אמר
ליה אהנאי לך דאקרבינך תחת כנפי השכינה הלש דעתיה דרבי יוחנן הלש ריש לקיש אתאי אחתיה
קא בכיא אמרה ליה עשה בשביל בני אמר לה עזבה יתומך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה
ואלמנותך עלי תבטחו נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצטר ר' יוחנן בתריה שוכא אמר רבנן מאן
לייל ליתביה לדעתיה ניויל רבי אלעזר בן פרת דמחדדין שמעתתיה אול יתיב קמיה כל מילתא דהוה אמר
רבי יוחנן אמר ליה תניא דמסייעא לך אמר את כבר לקישא בר לקישא כי היה אמינא מילתא הוה מקשי
לי עשרין וארבע קשייתא ומפריקא ליה עשרין וארבעה פרוקי וממילא חוזא שמעתא ואת אמרת
תניא דמסייע לך אמו לא ידענא דשפיר קאמינא הוה קא אויל וקדע מאניה וקא בני ואמר היכא
את בר לקישא היכא את בר לקישא והוה קא צוח עד דשף דעתיה [מיניה] בעו רבנן רחמי עליה ונה נפשיה
ואפילו

[ע"י פוס' יבמות מ. ד"ב
לחא גברא וסי' ותי'
פירושן סה ד"ה ר"ל]

וע"י פס"ז
כשנת ק"ו
ותוס' מולין ד.
ד"ה דקריא

בכ"ח כ'
פ"ח

בכ"ח ס'
והך ט'
סוכה לה
כ"ב ק"ה

ל"ה ט'
ס'

אמר רבי יוחנן איברה דרבי ישמעאל כו'. אלו דברים נכתבו
שלא להאילא לנו על בני אדם שהם קר: אמר ר' יוחנן
אלה אשתירי משפירי ירושלים. רבי יוחנן אחר חורבן הרבה היה
אלה כלומר אשתירי ממפתחם ולפי שהזכיר רבי יוחנן שהיה
משונה משאר בני אדם בדבר אחר
הזכיר גם שהיה משונה ביופי:
ית"ב אשערי טבילה. והא דלמרי'
בערבי פסחים (פסחים 97
ק"ה). האי מאן רפגע בלחמא בעינן
דסלקת מטבילת מטה לחות ליה
רוח זמיס הייט כשפוגע זה אבל
רבי יוחנן שהיה יושב עס בקבע אין
יו פגיעה חי נמי הכס שפוגע
כשעולה בעודה ערומה מן הטע:
א' הדרת כ' כו'. מכאן אמר ר"ס
דר"ל ממחלה ידע הרבה *חלל

שפרק עול תורה ונעשה עם הארץ
ועסק בלבויות מדקלמך אי הדרת
כך משמע להיות כבחתלה ולא פפרוק
עול תורה מעליך וקלמך נמי מאי
חגיית לי הכס קרו לי רבי כלומר
מעיקרה נמי הוה קרו לי רבי חלל
שכחתיה ומה שפי' בקונטר' הייט רבו
של לבגיס אין גראה אפי' דלשכמן
במס' ע"ו (דף י"ו) מ"ס קרו קרבי רבן
של פרסיים חיי וסייט דלמרי' צ"ל כל
ככבי (שנת דף ק"ט): חיל ר"ל לרבי
יהודה כשיאה כך מקובלני מחלתי
ואמרי לה מחלתיך כל פיר שאלן זה
תיסקות של בית רבן ט' משמע שקודם
שלימו רבי יוחנן למד מחלתי:

א' הדרת כ' - לקמן מוכח דנסבה
דקלמך חתיא אחתיה וקא בכיא
קמיה ולא חש לשמא יאמרו בשביל
יו חזר זה כדחייס לקמן (דף פ"ה):

הסכין והפיגון מחלתי מקבלין
שומאה. הקשה ר"ת דהק

במס' סלים פרוק י"ד הסיף והסכין [מ"ס]
מחלתי מקבלים שומאה הסיף
משיופוט והסכין משיסחונה והייט
ולא כרבי יוחנן ורלח כר"ל ונראה
דההיא ממני' כשהעול חלודה וזא
לחקן דתניא במוספת' סיף וסכין
שהעול חלודה טהורין עטן והשחון
*(מקבלין שומאה) אבל מתחלתם
הו גמר דיהו כדמפרט בשמעתין
ונראה דספן קאי חסיף והשחון
קאי חסכין חמ"ג דקמני לשון רבים
והו השתא תוספתא כמו המשנה:
שהן

מחלתי מקבלים שומאה הסיף
משיופוט והסכין משיסחונה והייט
ולא כרבי יוחנן ורלח כר"ל ונראה
דההיא ממני' כשהעול חלודה וזא
לחקן דתניא במוספת' סיף וסכין
שהעול חלודה טהורין עטן והשחון
*(מקבלין שומאה) אבל מתחלתם
הו גמר דיהו כדמפרט בשמעתין
ונראה דספן קאי חסיף והשחון
קאי חסכין חמ"ג דקמני לשון רבים
והו השתא תוספתא כמו המשנה:
שהן

הדת בך ירבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למיהוד לאתויי מאניה ולאמצי הדר אקרייה ואתניה
ושויה גברא רבא יומא חד הוה מפלגי בי מדדשא "הסיף והסכין והפיגון והרוח ומגל יד ומגל קצר מאימתי
מקבלין שומאה משעת גמר מלאכתן ומאימתי גמר מלאכתן רבי יוחנן אמר משיצדפם בכבשן ריש לקיש אמר
משיצדצחן במים א"ל לסטאה בלספוחתיה ידע אמר ליה ומאי אהנת לי התם רבי קרו לי הכא רבי קרו לי אמר
ליה אהנאי לך דאקרבינך תחת כנפי השכינה הלש דעתיה דרבי יוחנן הלש ריש לקיש אתאי אחתיה
קא בכיא אמרה ליה עשה בשביל בני אמר לה עזבה יתומך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה
ואלמנותך עלי תבטחו נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצטר ר' יוחנן בתריה שוכא אמר רבנן מאן
לייל ליתביה לדעתיה ניויל רבי אלעזר בן פרת דמחדדין שמעתתיה אול יתיב קמיה כל מילתא דהוה אמר
רבי יוחנן אמר ליה תניא דמסייעא לך אמר את כבר לקישא בר לקישא כי היה אמינא מילתא הוה מקשי
לי עשרין וארבע קשייתא ומפריקא ליה עשרין וארבעה פרוקי וממילא חוזא שמעתא ואת אמרת
תניא דמסייע לך אמו לא ידענא דשפיר קאמינא הוה קא אויל וקדע מאניה וקא בני ואמר היכא
את בר לקישא היכא את בר לקישא והוה קא צוח עד דשף דעתיה [מיניה] בעו רבנן רחמי עליה ונה נפשיה
ואפילו

הדת בך ירבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למיהוד לאתויי מאניה ולאמצי הדר אקרייה ואתניה
ושויה גברא רבא יומא חד הוה מפלגי בי מדדשא "הסיף והסכין והפיגון והרוח ומגל יד ומגל קצר מאימתי
מקבלין שומאה משעת גמר מלאכתן ומאימתי גמר מלאכתן רבי יוחנן אמר משיצדפם בכבשן ריש לקיש אמר
משיצדצחן במים א"ל לסטאה בלספוחתיה ידע אמר ליה ומאי אהנת לי התם רבי קרו לי הכא רבי קרו לי אמר
ליה אהנאי לך דאקרבינך תחת כנפי השכינה הלש דעתיה דרבי יוחנן הלש ריש לקיש אתאי אחתיה
קא בכיא אמרה ליה עשה בשביל בני אמר לה עזבה יתומך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה
ואלמנותך עלי תבטחו נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצטר ר' יוחנן בתריה שוכא אמר רבנן מאן
לייל ליתביה לדעתיה ניויל רבי אלעזר בן פרת דמחדדין שמעתתיה אול יתיב קמיה כל מילתא דהוה אמר
רבי יוחנן אמר ליה תניא דמסייעא לך אמר את כבר לקישא בר לקישא כי היה אמינא מילתא הוה מקשי
לי עשרין וארבע קשייתא ומפריקא ליה עשרין וארבעה פרוקי וממילא חוזא שמעתא ואת אמרת
תניא דמסייע לך אמו לא ידענא דשפיר קאמינא הוה קא אויל וקדע מאניה וקא בני ואמר היכא
את בר לקישא היכא את בר לקישא והוה קא צוח עד דשף דעתיה [מיניה] בעו רבנן רחמי עליה ונה נפשיה
ואפילו